

моравѣ, край водахъ-тъ, подѣ сѣнкѣ-тъ на дебелѣхъ
върбѣхъ, макаръ уморени ся расприказвахъ за ми-
нало-то и за бѣдѣще-то. Никола, като имаше
тукъ нишо за ядене, той слѣзе къмъ полянѣ-тъ,
за да види нѣкои си овчаринѣ и да изиска хлѣ-
бецъ. Желе като водачъ, удари ся да търси пѣ-
течка, коя-то по лесно да ги изведе къмъ село-то
Върбицѣ. Петръ и Станка, Василъ съ Неда, обез-
грижены насѣдали единъ до други и, безъ да имъ
прѣпятствува нѣкой, въ това уединено мѣсто, на-
слаждаватъ ся съ сладки прикаски, като срѣщатъ
часто страстны-тъ свои поглѣды, размѣсены съ
слабы охканія.....

Слѣдъ малко Никола ся завърна съ нѣколко ко-
мачки хлѣбъ и гаванкѣ пѣлнѣ съ сиренце. Той по-
выка Желя, та сѣднахъ всички и ядохъ задружно
като на царскѣ трапезѣ.....

— О Боже! пакъ ще ся върви продума Станка,
като видя, че сички ставатъ на кракы и ся готвятъ
за пѣтъ.

— Не бойся, Станке, отговори ѝ Желе, азъ на-
мѣрихъ правѣ пѣтекѣ, ные сега лесно ще вървимъ
и скоро ще стигнемъ до село-то, дѣ-то ще бѣдемъ
като у бащины си.

Слѣще-то ся затуляше почти задъ планинѣ-тъ